

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

14 april 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over een collectieve aansprakelijkheidsverzekering voor bestuurders van socialehuisvestingsmaatschappijen

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het bij prioriteit inzetten van het stadsvernieuwingsfonds voor het ondersteunen van projecten in de achtergestelde en kwetsbare buurten

Vraag om uitleg van de heer Stefaan De Clerck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verdere uitbouw van het participatief stedenbeleid in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het voorkeepsrecht in de Vlaamse Rand

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over het recht op openbare toegankelijkheid bij zelfstandig wonen van personen met een handicap

Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

Donderdag 14 april 2005

Waarnemend voorzitter: mevrouw Else De Wachter

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.38 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over een collectieve aansprakelijkheidsverzekering voor bestuurders van socialehuisvestingsmaatschappijen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over een collectieve aansprakelijkheidsverzekering voor bestuurders van socialehuisvestingsmaatschappijen.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de socialehuisvestingsmaatschappijen staan dan wel onder voogdij van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, maar zijn eigenlijk privaatrechterlijke vennootschappen met elk een eigen raad van bestuur en een regeringscommissaris. Er is nogal wat verschil tussen de aandeelhoudersstructuur van de verschillende maatschappijen, een fenomeen dat historisch gegroeid is.

De balanstotalen en de financiële stromen van de vennootschappen zijn vaak niet min: balanstotalen van meer dan 50 miljoen euro zijn geen uitzondering. De meeste bestuurders zetelen namens een openbaar bestuur en hebben recht op een zitpenning. Hoe groter de bouwmaatschappij, hoe groter de zitpenning. Er is wel een plafond gesteld door de VHM. Er zijn ook bouwmaatschappijen

waar geen zitpenningen worden gegeven aan de bestuurders. Vanuit vennootschapsrechtelijk opzicht zijn bestuurders aansprakelijk voor hun daden, een risico waar velen zich niet bewust van zijn. Het gaat nochtans over enorme financiële stromen, en we worden geconfronteerd met de juridisering van de maatschappij. Bij een brand bijvoorbeeld is er heel vaak discussie met de verzekeringen. Een bestuurder kan daar mee aansprakelijk voor worden gesteld.

Een aantal bouwmaatschappijen hebben een verzekering afgesloten voor bestuurdersaansprakelijkheid. Een collectieve verzekering voor bestuurders biedt hen enige rechtszekerheid. Ik vraag me af of de Vlaamse overheid dit via de VHM collectief kan aanbieden aan de bouwmaatschappijen, wat de kosten zou drukken.

Mijnheer de minister, hebt u een idee van de mate waarin de socialehuisvestingsmaatschappijen over een collectieve verzekering voor hun bestuurders beschikken? Op welke manier kan vanuit de VHM of zelfs de Vlaamse overheid een collectieve aansprakelijkheidsverzekering worden onderhandeld waarbij de individuele maatschappijen kunnen aansluiten? Wat is de geraamde kostprijs en kan dit eventueel naar andere sectoren worden opengetrokken?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, dit is een interessante vraag en ik had voor mezelf al enkele keren die bedenking gemaakt. Naar aanleiding van deze vraag heb ik een en ander laten onderzoeken. De VHM heeft geen gegevens over individuele bouwmaatschappijen waar verzekeringen zijn afgesloten voor bestuurders. Die vorm van verzekeringen bestaat,

Keulen

maar er is geen collectieve registratie bij de VHM en het bestaan ervan wordt niet spontaan gemeld.

Mijnheer Decaluwe, de vraag over een collectieve verzekering bestaat al langer. U weet dat de VHM daarover al heeft beraadslaagd. Via de huismakeelaar van de maatschappij – J. Van Breda – heeft ze een lastenboek laten opmaken. Dat gebeurde in twee stappen: een eerste stap in 1999 en een tweede in 2000. Op basis van die informatie is uiteindelijk besloten om daar niet mee door te gaan. De situatie van bestuurders van een socialehuisvestingsmaatschappij in vergelijking met die van bestuurders in een privé-onderneming is compleet verschillend. De kans dat een privé-onderneming failliet gaat, is veel groter dan bij een socialehuisvestingsmaatschappij, die een semi-publiek orgaan is. De openbare sector is aandeelhouder en de kans op een faillissement is er oneindig veel kleiner.

Bij het afsluiten van een verzekering kunnen een aantal dingen ook niet worden verzekerd. Er kan bijvoorbeeld geen verzekering worden afgesloten tegen strafrechterlijke zaken. Dat risico blijft hoe dan ook bestaan. Er kan maar een verzekering worden afgesloten voor een beperkt deel van de risico's die een bestuurder loopt, en daar moet dan nog een bijzonder hoge verzekeringspremie voor worden betaald. In de schriftelijke versie van mijn antwoord ga ik daar uitgebreid op in. Ik zal u die tekst straks geven, want ik zal niet alles voorlezen.

Ik wijs er ook op dat het gaat om mensen die bestuursverantwoordelijkheid dragen, wat een engagement is. Ze hebben de keuze om zo'n mandaat al dan niet te weigeren. Het stimuleert in elk geval de verantwoordelijkheidszin van de betrokkene. Ik herhaal dat niemand zich kan verzekeren tegen strafrechterlijke feiten. Dat valt er sowieso uit. Daarnaast is het risico op een faillissement relatief beperkt en blijft er dus weinig over om te verzekeren.

Gelet op het feit dat bestuurders van socialehuisvestingsmaatschappijen minder risico's lopen om verantwoordelijk te worden gesteld dan hun collega-bestuurders in een commerciële vennootschap en gelet op de kostprijs van een polis, vindt de VHM het niet opportuun om een gemeenschap-

pelijke polis voor bestuurdersaansprakelijkheid voor de sector af te sluiten. Ten behoeve van de individuele maatschappijen werd als algemene conclusie gesteld dat de VHM het niet per se nuttig of noodzakelijk acht dat een socialehuisvestingsmaatschappij een verzekeringspolis afsluit waarin de aansprakelijkheid van de leden van de raad van bestuur wordt gedekt. De maatschappijen die het afsluiten van dergelijke polis overwegen, wordt aangeraden de kost ervan te relateren aan de dekking van de reële risico's, en daarbij in het bijzonder voldoende oog te hebben voor de in de polis voorkomende uitgesloten risico's.

In socialehuisvestingsmaatschappijen is de controle anders dan in een commerciële vennootschap: die controle wordt uitgeoefend door de VHM-commissarissen, de regeringscommissarissen en de Raad van State. Die waken daarenboven ook nog over de correcte toepassing van de wetgeving, zoals de Wooncode. Daardoor wordt het risico natuurlijk ook kleiner.

Ik heb daarnet al verwezen naar de uitsluitingen, waartegen geen verzekering mogelijk is. De kleine risico's die dan nog overblijven, staan niet in verhouding tot de kostprijs. De VHM heeft dus beslist geen collectieve aansprakelijkheidsverzekering af te sluiten voor de bestuurders van socialehuisvestingsmaatschappijen.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het staat natuurlijk iedereen vrij te kiezen of hij in een raad van bestuur gaat zitten of niet. Ik denk echter dat mensen die in een raad van bestuur zetelen, niet altijd beseffen waarvoor ze allemaal aansprakelijk kunnen worden gesteld.

Een aantal bouwmaatschappijen hebben zo'n verzekering afgesloten. Misschien is het interessant om die maatschappijen te vragen wat daarvan de kostprijs is.

Ik ben nog bestuurder geweest van de VHM. Bestuurders van de VHM hebben wel een collectieve aansprakelijkheidsverzekering. Die mensen beslissen immers over grote bedragen en keuren aanbestedingen goed. U moet toch eens informeren naar de kostprijs.

Minister Marino Keulen: Ik zal dat doen. Ik zal bovendien ook informeren naar wat die verzekering dan dekt.

Eigenlijk lopen mensen die actief zijn in het verenigingsleven, gelijkaardige risico's. Bestuurders van een jeugdvoetbalclub rijden regelmatig met kinderen rond. Mensen staan daar vaak onvoldoende bij stil.

De heer Carl Decaluwe: De provincie West-Vlaanderen biedt alle verenigingen op haar grondgebied een collectieve aansprakelijkheidsverzekering aan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het bij prioriteit inzetten van het stadsvernieuwingsfonds voor het ondersteunen van projecten in de achtergestelde en kwetsbare buurten

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Berx tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het bij prioriteit inzetten van het stadsvernieuwingsfonds voor het ondersteunen van projecten in de achtergestelde en kwetsbare buurten.

Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, in de beleidsnota Stedenbeleid schrijft u dat de Vlaamse Regering het Stadsvernieuwingsfonds prioritair maar niet uitsluitend zal inzetten voor het ondersteunen van projecten in achtergestelde en kwetsbare buurten van steden. U kondigt in de nota ook aan dat u in dat verband een decretaal initiatief zult nemen.

Het Stadsvernieuwingsfonds kan een belangrijke hefboom zijn voor de opwaardering van stadsdelen en voor de verbetering van de leefbaarheid in bepaalde wijken. Het is goed dat u er in de beleidsnota voor kiest die middelen prioritair in te zetten in achtergestelde en kwetsbare buurten. Een voorwaarde is natuurlijk wel dat die achter-

gestelde en kwetsbare buurten ook juist worden afgebakend.

Wanneer zult u het aangekondigde ontwerp van decreet indienen? Ik stel die vraag omdat er in het verleden een oproep is geweest om projecten voor 2004 in te dienen. Het nieuwe decreet komt er best voor er een nieuwe oproep wordt gelanceerd.

Zult u erop toezien dat bij de bepaling van wat achtergestelde en kwetsbare buurten zijn, effectief de achtergestelde buurten zullen worden geselecteerd? Ik heb hier ook al een vraag gesteld over het federale beleid waardoor bijvoorbeeld de Grote Markt van Antwerpen in een voorrangsg gebied is ondergebracht. Dat is geen voorbeeld van een goede selectie.

Zult u ervoor zorgen dat er voldoende rekening wordt gehouden met het sociaal-economisch profiel van de bewoners? Zal er overleg worden gepleegd met de lokale besturen en met de VVSG?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Berx, mijn eerste zorg is het zoeken naar middelen om een derde oproep mogelijk te maken. Op dit ogenblik worden de bestaande instrumenten voor het stedenbeleid geëvalueerd, zoals aangekondigd in de beleidsnota Stedenbeleid 2004-2009. Voor het decreet houdende de ondersteuning van de stadsvernieuwingsprojecten heeft die evaluatie betrekking op de werkwijze en op de resultaten van de eerste en de tweede oproep. In juni zal er een selectie worden gemaakt uit de voorstellen die zijn ingediend naar aanleiding van de tweede oproep.

Over het globale stedenbeleid waaraan ik werk, zal overleg worden gepleegd met de steden. De bedoeling is om in samenspraak met de lokale overheden tot een beleid te komen. Het Stadsvernieuwingsfonds zal een onderdeel vormen van dat beleid.

Eigenlijk hebben we vastgesteld dat er geen nieuw decreet nodig is. Het bestaande decreet met betrekking tot het Stadsvernieuwingsfonds is ruim genoeg te interpreteren om projecten in achtergestelde en kwetsbare buurten prioritair te ondersteunen. Die projecten kunnen bijvoorbeeld

Keulen

inspelen op de sociaal-economische situatie in bepaalde buurten of op een gebrek aan mobiliteit. Elke kwetsbare of achtergestelde buurt heeft haar specifieke noden.

Bij het invullen van de projectvoorstellen moeten de steden daar rekening mee houden. Ook de jury, die op basis van beoordelingscriteria de steden al dan niet adviseert om het dossier aan te passen, zal zich daarvan bewust moeten zijn.

Het bepalen van welke buurten achtergesteld en kwetsbaar zijn, is op de eerste plaats een lokale aangelegenheid. De steden zijn het best geplaatst om te weten welke buurten te kampen hebben met achterstelling. Ze kennen de situatie ter plaatse immers het best. In het licht van de subsidiariteit is dat trouwens een zeer logische manier van werken.

De steden bepalen dus ook welke projecten prioritair zijn. De Vlaamse overheid weegt de ingediende projectvoorstellen tegen elkaar af op basis van een evenwichtige mix van criteria, en velt er een oordeel over. In het verleden is al gebleken dat deze methode tamelijk goed werkt.

De achtergesteldheid of de kwetsbaarheid van een buurt kan verschillende oorzaken hebben en kan zich op verschillende manieren manifesteren. Dat is gebleken bij de beoordeling van projecten die werden ingediend naar aanleiding van de eerste en de tweede oproep.

Een en ander is te herleiden tot de sociaal-economische situatie van de bewoners. Dat is duidelijk te merken in de stadsvernieuwingsprojecten Brugse Poort in Gent en Omgeving Falconplein in Antwerpen.

Er zijn natuurlijk ook buurten waarvan de vroegere, vaak industriële, functie is verdwenen. Dat resulteert in een jarenlange leegstand en verloederding. De beschikbare ruimte wordt onderbenut en er ontstaan subjectieve en objectieve gevoelens van onveiligheid. Dergelijke stadskankers hebben op de eerste plaats een negatieve invloed op de leefbaarheid van de onmiddellijk omgeving, maar deinen na verloop van tijd uit als een inktvlek. Projecten die daar iets proberen aan te doen, zijn onder andere het project Centrale Werkplaatsen

in Leuven, het project Watersite in Vilvoorde en het project Euroshopping in Mechelen.

Vervolgens zijn er stadsdelen die hun verbinding met de rest van de stad verloren zijn. Die worden ook gekenmerkt door leegstand en fragmentatie. Voor die stadsdelen is het belangrijk dat wordt geïnvesteerd in het ontwikkelen van nieuwe functies op stadsniveau, op regionaal niveau of op een nog groter niveau. Voorbeelden daarvan zijn het interessante Buda-eilandproject in Kortrijk, Het Eilandje en het MAS-project in Antwerpen en projecten in Hasselt en Sint-Niklaas. In de stationsomgeving van die laatste steden staan industriële overblijfselen en vaak ook een verouderd woonpatrimonium. Daar moet aan worden gesleuteld, en we willen een impuls geven om die negatieve spiraal te doorbreken. Kwetsbaarheid behelst doorgaans meer dan de zuiver sociaal-economische toestand van de bewoners.

Ik wil de middelen van het Stadsvernieuwingsfonds prioritair maar niet uitsluitend gebruiken voor achtergestelde buurten. Ik voel niets voor een van hogerhand opgelegde, rigide afbakening van prioritaire zones. Dat laatste moet echt op het lokale niveau gebeuren. Die mensen kennen dat allemaal het best en zijn er het sterkst bij betrokken. Ik wil niet vanuit Brussel bepalen wat goed is voor mensen die daar al een halve eeuw leven en werken. Het overleg met de lokale besturen en de VVSG is dus niet nodig. Ik moet vooral openstaan voor de steden en goed naar hen luisteren.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb zeker niet willen zeggen dat u zelf moet bepalen over welke wijken het gaat. Het gaat erom dat wordt gegarandeerd dat er niet-exclusieve, maar toch prioritaire aandacht uitgaat naar kwetsbare en achtergestelde buurten in geselecteerde wijken.

In artikel 4 staat dat het decreet tot doel heeft de kwaliteit van de fysieke leefomgeving in bepaalde stadsdelen te verbeteren. Er wordt echter nergens gezegd wat een achtergestelde buurt is. Daarom vraag ik me af of dat gedeelte van het decreet misschien niet moet worden aangepast en daarin de notie van 'kwetsbare buurt' moet worden bepaald.

Berx

Mijnheer de minister, u verwijst naar goede projecten in het Antwerpse. Dit kan misschien als kritiek op het Antwerpse stadsbestuur worden opgevat, maar buurten die niet in het centrum liggen, hebben dikwijls het gevoel dat ze worden achtergesteld en alle aandacht naar de kern uitgaat. Ik ga er natuurlijk mee akkoord dat men de zaken op het niveau van de stad moet regelen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: In artikel 4 van het decreet staat dat wordt beoogd om de in het decreet vermelde steden en de VGC te stimuleren om: 'de kwaliteit van de fysieke leefomgeving in een bepaald stadsdeel te verbeteren en op basis daarvan innoverende projecten te realiseren. De projecten dienen een hefboomfunctie te hebben voor het betrokken stadsdeel en de algemene leefkwaliteit ervan wezenlijk te verhogen.' Er is dus veel mogelijk. Eigenlijk bedoelen we allebei hetzelfde.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Stefaan De Clerck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verdere uitbouw van het participatief stedenbeleid in Vlaanderen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Clerck tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verdere uitbouw van het participatief stedenbeleid in Vlaanderen.

De heer De Clerck heeft het woord.

De heer Stefaan De Clerck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, mijn vraag is ingegeven door de wens de mensen te laten participeren aan het lokale beleid. Het voorname aspect betreft de handelsdistricten. Ik zou daarover graag uw mening kennen.

Eerst wil ik het echter hebben over de vele debatten die in heel wat steden over het stedenbeleid

zijn georganiseerd. Ook in Kortrijk was dat het geval, en onze ervaring daarmee is positief. Het was natuurlijk niet allemaal perfect, en er daagt natuurlijk maar een kleine groep mensen op. Toch zijn we tevreden. Mijnheer de minister, hoe evalueert u die discussie over het stedenbeleid?

Een discussie over participatie aan het stedelijke beleid is relevant, want in het ontwerp van gemeentedecreet is sprake van wijkbudgetten en methoden om mensen per straat en per wijk te laten participeren. Het is een interessant idee, dat echter alleen wat zal opleveren als het wordt ingepast in een doordachte strategie. Mijnheer de minister, kunt u daar wat meer over vertellen? Wellicht is het de bedoeling dat de gemeenten een en ander zelf financieren. Goede ideeën zijn natuurlijk welkom, maar hierover moeten we toch even nadenken.

Deze vorm van participatie is een nieuw, Angelsaksisch idee. Het ontstond in de VS en is overgewaaid naar Groot-Brittannië. Volgens mij kan het bij ons goed worden toegepast. Naar het voorbeeld van het Britse model van het Business Improvement District kunnen we het hebben over handelsdistricten: afgebakende ruimten waar met de steun van het lokale bestuur wordt beslist of men een bepaald gedeelte van een bestaande of nieuwe belasting gebruikt om tijdens een vooraf bepaalde periode en in functie van de aangewende handelsoppervlakte in die ruimte een bepaalde actie te voeren. Die actie kan betrekking hebben op afvalophaling, veiligheid, marketing of wat dan ook.

Het grote voordeel is wel dat het om een vooraf bepaald initiatief gaat, in samenwerking met de privé-sector gebeurt, en voor iedereen op dezelfde wijze geldt. Dat laatste is belangrijk, want dikwijls werken aan stadsontwikkeling een aantal handelaars wel mee, maar anderen lijken daarbij veeleer parasieten. Als iedereen op dezelfde wijze wordt verplicht om mee te doen, dan wordt iedereen beter bij de zaak betrokken. Dan realiseer je meer zelfbestuur. Hierin kan worden gevarieerd. Het is allemaal niet strak, maar kan heel flexibel worden gehanteerd. Is het niet nuttig om dit als instrument ter beschikking te stellen? Kan dit volgens u worden ingevoerd zonder decreetswijziging? Er bestaat al een omslagbelasting waarbij een stad of gemeente een bepaald bedrag kan innen. Om dat bedrag te bekomen, moet het worden verdeeld

De Clerck

onder diegenen die aan de voorwaarden voldoen. Is dat systeem hanteerbaar? Er wordt me gezegd dat zo'n Business Improvement District kan worden ingevoerd zonder decreetswijziging. Als toch een decretale wijziging nodig is, vind ik het de moeite waard om een en ander te laten onderzoeken naar aanleiding van het debat over het nieuwe gemeentedecreet. Ik ben ervan overtuigd dat dit een nuttig instrument is.

Mijnheer de minister, wat is uw appreciatie van deze nieuwe methode om handelaars te betrekken bij het stedelijke beleid? Het gaat niet om een sociale politiek, maar om een bewust economische politiek die een stadscentrum of wijk moet activeren. Als u dat een goed idee vindt, is dan een wijziging van het decreet nodig?

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mevrouw de voorzitter, dit is een interessante vraag. Ik wil even ingaan op de link tussen de wijkbudgetten en de BID's. Mijnheer de minister, hoe zal uw beleid inzake de wijkbudgetten in de nabije toekomst evolueren? Heel wat steden en gemeenten werken reeds met een minimale invulling van het wijkbudget. Ze hebben een aantal buurtcomités waaronder voor bepaalde zaken een budget wordt verdeeld. Dat is minimaal, maar wel lovenswaardig.

Het zou een stap verder zijn dat steden of gemeenten beslissen om een deel van het budget over te dragen aan een nader te bepalen orgaan. Dat is een moeilijker hanteerbare vorm van wijkbudget. Zijn dat denkkaders die u voor ogen hebt? Kent u voorbeelden uit andere landen? In Nederland bijvoorbeeld wordt dat op kleine schaal al gedaan. Bent u van plan om dit soort experimenten te stimuleren? Of wilt u dit van onderuit laten groeien? Kan dit niet projectmatig worden opgestart via het Stedenfonds? Ik neem aan dat we daar naar aanleiding van uw beleidsbrief in de toekomst nog over zullen debatteren.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mevrouw de voorzitter, dit is inderdaad een erg interessante vraag. We hebben naar aanleiding van de bespreking van de beleidsnota Stedenbeleid een korte discussie

gehad over een 'zone franche'. In steden kan zo'n specifieke zone worden gecreëerd waar afwijkingen op een aantal regels bestaan. Op die manier kunnen handelsactiviteiten worden bevorderd. Het is misschien nuttig om dit in een algemeen concept te bekijken.

De minister van Onderwijs werkt in zijn terrein met proeftuinen. Dit kan misschien ook hier een idee zijn. Op specifieke zones zijn bepaalde decreetsbepalingen niet van toepassing. Ze worden regelarm gemaakt, om zo veel meer ruimte te bieden aan lokale besturen om aan ontwikkeling te doen. U kunt daarover misschien eens met uw collega-minister praten zodat u kunt nagaan of dit ook hier kan worden gebruikt.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw de voorzitter, in De Tijd heeft ooit een artikel gestaan over handelsdistricten. De betrokken journalist heeft me toen gevraagd wat ik daarvan vond. Ik vind dit een superinteressant idee. Het is een invulling van subsidiariteit en een antwoord op de vraag hoe we omgaan met lokale uitdagingen.

De administratie houdt zich heel erg op de vlakte over wat mogelijk is en doet geen definitieve uitspraken. Over deze materie is het laatste woord dan ook nog niet gezegd. Ik stel voor dat leden van mijn kabinet, de administratie en ambtenaren van Kortrijk rond de tafel gaan zitten om tot een definitie te komen. Tot op heden is het niet heel erg duidelijk wat daar allemaal in vervat zit.

Vandaag is het mogelijk dat binnen een wijk met een vzw wordt gewerkt waarin het stadsbestuur participeert. In het decreet zijn wijkbudgetten opgenomen. Dit is een vorm van budgethouderschap waarbij de ambtenaar de mogelijkheid krijgt om een bepaald resultaat te bewerkstelligen. Hij krijgt daarvoor instrumenten, waaronder ook financiële. Het is de bedoeling om alles vlot en soepel te laten verlopen en om het paraplusysteem tegen te gaan. Op die manier willen we maximaal resultaat behalen en worden de bewoners betrokken bij de inrichting van de buurt. Ze krijgen de ruimte om eigen accenten te leggen en zelf voorstellen te doen.

Met een ander belangrijk aspect is de administratie bezig. Het sluit aan bij wat de heer De

Keulen

Clerck heeft gezegd en is ook opgenomen in het regeerakkoord onder het hoofdstuk 'sterke lokale besturen'. We willen de mogelijkheid creëren voor lokale besturen om te werken met een gemoduleerde fiscaliteit op het vlak van onroerende voorheffingen. Om bepaalde buurten of wijken te stimuleren, moet de fiscaliteit kunnen worden gemoduleerd. Het tarief van de opcentiemen bijvoorbeeld moet kunnen worden verlaagd. Op die manier wordt het voor potentiële investeerders en potentiële bewoners interessant. De administratie is daarmee bezig, maar dit kan ook worden ingepast in dit concept. Het fiscale aspect is het instrument bij uitstek om beleid te voeren. Het is een rechtvaardige en meetbare manier om stimulanzen te geven.

Ik ben gewonnen voor het idee van een handelsdistrict, maar het moet worden uitgewerkt. Daarom stel ik voor om allemaal samen rond te tafel te gaan zitten om dit te definiëren en te bepalen hoe we het beleid kunnen ontwikkelen. We verrichten daarmee pionierswerk.

Ik vind het zelf nogal leuk omdat het commerciële aspect vaak de motor is om opnieuw leven te brengen in bepaalde buurten of wijken, zeker als het gaat om een centrum. Straten die overdag heel aangenaam zijn, zijn 's avonds of op andere momenten waarop er geen potentiële klanten aanwezig zijn, vaak erg desolaat en onaangenaam.

Ik heb al gezegd dat we de wijkbudgetten beschouwen als een vorm van budgethouderschap. Ik heb daar ook mijn interpretatie van gegeven.

De stadsgesprekken verlopen tamelijk vlot. Ik was zelf aanwezig bij de stadsgesprekken in Antwerpen en Genk, twee erg verschillende steden. Tijdens het eerste anderhalf uur had ik de indruk dat ik in een cursus sociologie was terechtgekomen. Het ging toen vooral over theoretische begrippen en definities. Een en ander werd zeer academisch benaderd.

Vanaf het ogenblik dat de zaken concreter werden gemaakt, begonnen meer mensen aan de gesprekken deel te nemen en werd het heel interessant. De algemene sfeer die heerst na het beëindigen van zo'n gesprek is dat er niet te lang mag worden gewacht om er een vervolg aan te breien. Op

20 april zal hier in Brussel het laatste stadsgesprek worden gevoerd. Het is de bedoeling om tijdens de periode september-oktober 2005 uit te pakken met de evaluaties van die stadsgesprekken.

De visitatiecommissies zijn nu bezig met het evalueren van de bestaande beleidsovereenkomsten. De resultaten daarvan zullen bekend worden gemaakt tijdens de periode oktober-november 2005 en zullen de fundamentele vormen van de beleidsbrief. Die brief moet een soort nota worden voor het stedenbeleid tijdens de rest van deze legislatuur.

Mijn medewerkers hebben een en ander in het lang en in het breed uitgeschreven. Ik zal u die tekst bezorgen. Ik denk echter dat ik nu de belangrijkste punten van het verhaal heb vermeld.

Het concept van de stadsgesprekken is zeer on-Vlaams en in die zin ook uniek. Toch zijn ze heel noodzakelijk om na te denken over de toekomst op middellange termijn. Ik denk daarbij aan een periode van 10 tot 20 jaar.

Tijdens stadsgesprekken zeggen mensen soms dat het zwembad na 20 uur moeilijk te bereiken is omdat er dan geen bussen meer langs rijden. Met een dergelijke opmerking moet zeker rekening worden gehouden, maar eigenlijk moeten de zaken breder worden bekeken en besproken.

De methodiek van de stadsgesprekken moeten we verder ontwikkelen. De gesprekken bieden een beleidsmatige meerwaarde, maar zijn ook belangrijk voor de mensen omdat wordt gesproken over de levenskwaliteit en over alles wat met de leefbaarheid van de steden te maken heeft.

De voorzitter: De heer De Clerck heeft het woord.

De heer Stefaan De Clerck: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb begrepen dat we nog uitgebreid de kans zullen krijgen om van gedachten te wisselen over het stedenbeleid.

Ik begrijp zeer goed dat het idee van de handelsdistricten u aanspreekt. We kunnen er samen aan werken. Het zou niet slecht zijn om bepaalde elementen te combineren. Als wordt gesproken over gemoduleerde fiscaliteit, zou een en ander kunnen worden getoetst aan dergelijke toepassingen.

De Clerck

Er moet minstens kunnen worden afgewogen of het werkbaar is om in bepaalde wijken voor verlagingsen te zorgen uit sociale en/of andere overwegingen. In andere wijken kan bijvoorbeeld voor een minieme verhoging worden gezorgd, mits erbij wordt gezegd dat die in een pot zal terechtkomen. Op die manier wordt gewerkt in Londen en andere steden. Een meerderheid van de handelaars heeft daar beslist om een kleine verhoging door te voeren, waardoor een pot ontstaat die kan worden gebruikt om bepaalde initiatieven te nemen.

Ik ben een grote verdediger van een soort coöperatief model waarin mensen maximaal worden betrokken. Bovendien speelt het eigenbelang mee. Mensen willen mee beslissen over wat er met hun geld wordt gedaan.

Ik voel aan dat u oor hebt naar deze ideeën. Ik hou me beschikbaar om een casus uit te werken. Ik denk dat er wellicht een aantal steden geïnteresseerd zullen zijn om in een bepaalde omgeving een zone af te bakenen en te overleggen met de handelaars en eigenaars uit dat gebied. De stad Kortrijk is zeker vragende partij.

In Frankrijk heeft de regering gezorgd voor 'un droit à l'expérimentation'. Dat is een zeer leuke formule, want er kan met de goedkeuring van de overheid worden geëxperimenteerd zonder duidelijk te weten wat het eindresultaat zal zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het voorkeurecht in de Vlaamse Rand

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het voorkeurecht in de Vlaamse Rand.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de minister, in antwoord op een schriftelijke vraag hebt u me een

aantal cijfers gegeven. De regeling in verband met het voorkeurecht bestaat inderdaad sinds 1998, en sindsdien zijn er 67.230 woningen aangeboden in de context van het voorkeurecht. Het voorkeurecht is echter maar 175 keer uitgeoefend, wat overeenkomt met een percentage van 0,26. Ik geloof in het voorkeurecht en ik ben dus verwonderd over de lage cijfers.

Uit de vergelijking van de cijfers van de verschillende provincies blijkt dat er uitschieters zijn in positieve en in negatieve zin. In de provincie Limburg werden het minst aantal woningen te koop aangeboden, maar die provincie oefent procentueel het meest het voorkeurecht uit, namelijk in 1,26 percent van de gevallen. In de provincie Vlaams-Brabant werden 35.616 woningen aangeboden, maar daarvan werd slechts 0,07 percent aangekocht via het voorkeurecht. Ik vermoed dat een en ander te maken heeft met de hoge prijs die voor de woningen wordt gevraagd. Ik denk dat dat effect vooral speelt in de Rand rond Brussel.

U hebt in het verleden al gezegd dat er verschillende regio's in België zijn waar een gelijkaardige druk op de prijzen bestaat, maar volgens mij wordt heel Vlaams-Brabant getroffen door een prijsstijging waardoor het voor de huisvestingsmaatschappijen minder interessant wordt om de aangeboden woningen aan te kopen.

Ik wil de minister daarover enkele vragen stellen. Deelt hij mijn mening dat de hogere prijzen de oorzaak zijn? Heeft de minister de intentie om de formule voor Vlaams-Brabant en elders interessanter te maken? Heeft hij mogelijkheden om huisvestingsmaatschappijen in de Rand te stimuleren om meer gebruik te maken van hun voorkeurecht? Of vindt hij dat laatste niet wenselijk?

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Ik interpreteer de cijfers helemaal anders. Het kleine percentage waarbij het voorkeurecht wordt uitgeoefend, doet me vragen of het nog een nut heeft om dat recht in stand te houden. We weten immers dat de uitoefening ervan de verkopen enorm vertraagt en de economische activiteiten gedurende verschillende maanden afremt. De heer Dehaene vraagt zich af of het met de hoge grondprijs te maken heeft. In Vlaams-Brabant kan dat zeker niet de reden zijn. De wet zegt immers dat er een kapitaalsubsi-

Guns

die ten belope van 100 percent wordt uitgekeerd als de grondprijs meer dan 30 euro per vierkante meter bedraagt.

De voorzitter: Dit onderwerp is in mijn regio een groot probleem. De cijfers zijn teleurstellend, en over de toestand in de Vlaamse Rand zwijgen we best helemaal. De minister heeft enkele weken geleden in een antwoord op mijn vraag over de toekenning van een voorkooprecht aan Vlabinvest gezegd dat dit geen zaligmakende oplossing is om betaalbaar wonen in de Rand mogelijk te maken omdat het slechts zelden wordt uitgeoefend. We mogen ons bijgevolg toch de vraag stellen waarom van dat recht niet meer wordt gebruik gemaakt. Misschien heeft het beperkte succes ervan te maken met de omslachtige procedure? Verder worden er nog te veel gronden en panden aangeboden die niet optimaal geschikt zijn voor het wonen. Misschien kan de minister samen met de minister bevoegd voor de Rand eens onderzoeken of er geen kentering kan worden veroorzaakt in de onwil van de besturen van de faciliteitengemeenten om van dat recht gebruik te maken.

Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dit is een onderwerp dat in de commissie geregeld wordt besproken. De cijfers zijn wat ze zijn. Het aantal uitgeoefende rechten van voorkoop is in verhouding tot het totale aantal aanbiedingen zeer klein. In Antwerpen gaat het over 0,27 percent van de gevallen, in Vlaams-Brabant 0,07 percent, in Oost-Vlaanderen 0,63 percent, in West-Vlaanderen 0,56 percent en in Limburg 1,26 percent. Het gemiddelde bedraagt voor het hele Vlaamse Gewest 0,26 percent, of 175 gevallen op een totaal van 67.230 aanbiedingen van vastgoed. Het aantal gevallen is dus bijna verwaarloosbaar.

Dat heeft te maken met de schaarste en de wet van vraag en aanbod. Dat leidt tot stijgende prijzen, waardoor de mensen waarover we erg bekommerd zijn niet kunnen genieten van het recht op een betaalbare woning. Het is een moeilijke zaak. Als ik het heb over betaalbaar wonen, dan heb ik het zowel over eigendomsverwerving – 74 percent van de Vlamingen zijn al eigenaar, wat Vlaanderen in de wereldtop brengt –, en over het betrekken van een betaalbare huurwoning. Als conclusie weer-

houd ik dus dat het recht van voorkoop vandaag eigenlijk niet bestaat.

Wat doe ik zelf? Dossiers over projecten sociale huisvesting probeer ik bij prioriteit te behandelen. Ik probeer om de zaken vooruit te laten gaan, zodat de bestaande nood sneller kan worden gelenigd. Ik heb het dan zowel over dossiers over het kopen als over het huren van woningen. De samenwerking op het lokale niveau is belangrijk, want op dat niveau wordt het woonbeleid geregistreerd. Op dat niveau moeten er akkoorden worden afgesloten tussen de stedelijke en de gemeentelijke overheden, de projectontwikkelaars en de actoren van de socialehuisvestingssector. Voor woonuitbreidingsgebieden bepleiten we lokale akkoorden en de vastlegging van een aandeel voor de sociale huisvesting. Zo kunnen we het betaalbaar houden.

Vandaag zijn er per provincie streefcijfers opgelegd. Die cijfers, die oplopen tot 15 en 20 percent, zijn onhaalbaar. Zelfs de huisvestingsmaatschappijen zeggen dat ze het niet aankunnen. En de projectontwikkelaars weigeren in actie te schieten als men hen dat wil opleggen, want ze vrezen dat zo het rendement wegsmeelt. Er gebeurt dus niets. Iedereen kijkt naar iedereen. Enerzijds zijn er de zuiveren van principe die een inhaalbeweging willen realiseren; anderzijds zijn er diegenen die naar hun opbrengst kijken. We willen dus dat er op lokaal niveau afspraken worden gemaakt. Daar luistert men naar mekaar. Zo kan er schot in de zaak komen. Breed zwaaien met opvallende cijfers die een inhaaloperatie moeten mogelijk maken, levert persaandacht op, maar op het terrein zelf zet dat geen zoden aan de dijk.

De voorzitter verwees terecht naar Vlabinvest. De zes faciliteitengemeenten blijven ter plaatse trappelen. In de gemeenten Overijse, Hoeilaart en Wezembeek-Oppem beweegt wel wat, want zij maken gebruik van Vlabinvest. Die instelling doet haar best, maar de structuur van de faciliteitengemeenten en de Franstalige meerderheden in die zes Vlaamse gemeenten zorgen voor problemen. Verder is het recht van voorkoop een symbool dat door sommigen als een instrument wordt gezien om een huisvestingsbeleid te voeren. Het levert echter geen resultaten op en blokkeert en vertraagt veel zaken. Ik geloof heel sterk in akkoorden op het lokale vlak om een en ander in beweging te brengen. Verder moet de overheid

Keulen

gevoelig zijn om haalbare projecten te steunen, te laten goedkeuren en er de nodige financiering voor te zoeken. De gewone mensen moeten een dak boven het hoofd krijgen.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de minister, u vindt blijkbaar ook dat de prijs van de woningen en gronden een invloed heeft op het gebruik dat wordt gemaakt van het voorkeurecht. Een aantal weken geleden hebt u in een discussie over Vlabinvest gezegd dat het voorkeurecht voor Vlabinvest weinig zin heeft omdat de huisvestingsmaatschappijen daar een beroep op kunnen doen. Het probleem blijft echter dat de faciliteitengemeenten ook in die huisvestingsmaatschappijen en in die raden van bestuur vertegenwoordigd zijn waar zij de zaak blokkeren. Als het voorkeurecht aan Vlabinvest wordt toegekend, dan wordt dat blokkeringmanoeuvre uitgeschakeld.

Ik sluit me gedeeltelijk aan bij de bedenking van mevrouw Guns om het voorkeurecht bij te sturen of in vraag te stellen aangezien er zo weinig gebruik van wordt gemaakt. Er komt immers een enorme administratieve rompslomp bij kijken. Ik blijf echter geloven in zo'n formule, al was het maar om de huisvestingsmaatschappijen en de lokale besturen de kans te geven woningen met een opportuniteit te kopen.

U hebt niet gezegd of uw het systeem eventueel wilt bijsturen of evalueren. Bent u dat van plan?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: De cijfers spreken voor zich. Ik geloof heel sterk in het lokaal overleg tussen investeerders en de gemeentelijke en stedelijke overheden. Als een woning in een stad of in een gemeente aan een lage prijs wordt aangeboden, dan kan de stad of de gemeente dat huis kopen en op die manier iets doen voor het lokale huisvestingsbeleid. In de praktijk is het natuurlijk zo dat ook Jan Modaal in die woning is geïnteresseerd. Op die manier wordt die woning weggehaald bij een persoon met bescheiden middelen om ze toe te vertrouwen aan een officiële instantie die voor hetzelfde publiek werkt. Er wordt dus een omweg ingebouwd.

Goedkope woningen zijn vaak oudere woningen die moeten worden gerenoveerd om ze te laten beantwoorden aan de eisen van het moderne comfort. Als we de zaken hun gang laten gaan, dan komt die woning toch terecht bij die burger waar de officiële instanties bekommerd om moeten zijn.

We streven naar hetzelfde. Ik ben geen voorstander van een verstrakking van het systeem dat op dit moment weerstand oproept en geen resultaten oplevert. Het zal dan nog bureaucratischer worden en nog meer tijd in beslag nemen zonder betere resultaten op te leveren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt geschorst om 11.43 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 11.46 uur.*

– *De heer Christian Verougstraete treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over het recht op openbare toegankelijkheid bij zelfstandig wonen van personen met een handicap

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw De Wachter tot mevrouw Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over het recht op openbare toegankelijkheid bij zelfstandig wonen van personen met een handicap.

Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, als lokaal mandataris bevoegd voor het gelijkekansenbeleid werd ik onlangs met verstomming geslagen. Een rolstoelpatiënte werd immers gedwongen een hellend vlak op het voetpad te verwijderen dat ze nodig heeft om haar woning op het gelijkvloers te bereiken en te verlaten. Lokale agenten hadden een proces-verbaal opgemaakt wegens onwettige bouwpraktijken. Het hellend vlak veroorzaakte te veel hinder voor de voetgangers op het voetpad.

De Wachter

Bovendien dreigde de gemeente in kwestie ermee de betrokkene voor de rechtbank te dagen indien zij het hellend vlak niet voor een bepaalde datum zou hebben verwijderd.

Intussen is beslist het voetpad te verhogen tot tegen de woning van de rolstoelpatiënte zodat zij nu gemakkelijk haar woning kan betreden en verlaten. Voortaan kunnen ook andere rolstoelpatiënten een dergelijke oplossing aanvragen. De stad Antwerpen heeft daarvoor een stedelijk reglement opgesteld met duidelijke criteria.

Deze maatregel opent een aantal perspectieven, al kan ik me moeilijk inbeelden dat plots alle voetpaden langs een woning op het gelijkvloers waar een persoon met een handicap woont, zullen worden verhoogd als een persoon met een handicap zo'n aanvraag indient. Dergelijk probleem vormt een tweesnijdend zwaard waarbij regels inzake ruimtelijke ordening moeten worden afgewogen tegenover het recht op gelijke kansen voor personen met een handicap.

Dit voorval toont heel duidelijk aan dat een sluitend gelijkekansenbeleid tegenover personen met een handicap in de praktijk niet altijd evident en mogelijk is. Zo zijn in heel wat gemeenten en steden nog altijd veel automatische bankautomaten in de straat niet aangepast voor rolstoelpatiënten. Nochtans zijn heel wat lokale besturen reeds gestart met een sensibiliseringscampagne om de toegankelijkheid voor personen met een handicap te verbeteren. Zo wordt de plaatselijke middenstand ertoe aangespoord om de toegang van winkels en inrichtingen af te stemmen op de noden van personen met een handicap.

Mevrouw de minister, bent u er met het oog op het gelijkekansenbeleid voor personen met een handicap voor gewonnen om de Antwerpse regeling door te trekken naar het algemeen beleid? Zo ja, hebt u al overleg gepleegd met de minister van Ruimtelijke Ordening om deze problematiek te analyseren en een juist evenwicht te vinden tussen een gelijkekansenbeleid voor personen met een handicap en de benadering vanuit het standpunt van ruimtelijke ordening? Bent u van plan om een sensibiliseringscampagne op te starten om de toegankelijkheid voor personen met een handicap in

het algemeen te verbeteren? Of bent u daar al mee bezig?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, de regeling die thans is uitgewerkt, beperkt zich spijtig genoeg tot de stad Antwerpen. Ik heb in mijn praktijk als advocate meegemaakt dat in de gemeente Niel een servitudeweg, die de enige uitweg was voor een rolstoelgebruiker, volledig was versperd door een buurtbewoner. De gemeente beschikte blijkbaar over geen enkel middel om zelf in te grijpen en die hindernis te verwijderen. Het ging om een serieuze verhoging van meer dan 20 centimeter zonder hellend vlak. Er is een procedure bij het vredegerecht opgestart die 6 à 7 maanden heeft geduurd. Alles is uiteindelijk goed afgelopen.

Ik heb naar aanleiding van dat voorval onderzocht of er geen meldpunt bestaat waar mensen met dergelijke problemen terecht kunnen, maar dat bleek niet het geval te zijn. Mevrouw de minister, is het niet mogelijk een meldpunt op te richten waar dergelijke klachten kunnen worden behandeld?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Als mobiele mensen staan we zelf te weinig stil bij allerhande opstapjes en obstakels die voor mensen met een handicap, maar ook voor mensen met kinderwagens een probleem kunnen vormen.

Het geval in Merksem is bijzonder schrijdend. Er is op een niet al te handige manier over gecommuniceerd, in eerste instantie vanuit het district in Antwerpen. Het voorval geeft aan dat het allemaal niet zo eenvoudig is als het lijkt. Het houden hellend vlak waarvan sprake in de vraag, was noodzakelijk voor de persoon in kwestie om haar huis te kunnen betreden maar vormde een obstakel voor alle andere gebruikers van het voetpad. Het gaat immers over een heel drukke baan. Daardoor ontstond een heel onveilige situatie.

Dit probleem is heel goed opgelost: de oplossing bestond erin om de stoep zodanig te verhogen dat die geen bijkomend probleem meer vormde voor andere mensen, eventueel met een handicap.

Van Brempt

Dergelijke problemen tonen aan dat we telkens opnieuw op zoek moeten gaan naar de beste lokale oplossing. Er bestaat niet één soort oplossingen voor zulke problemen. Daarom ben ik er ook geen voorstander van om deze oplossing te transponeren naar het Vlaams beleid, omdat het een lokale oplossing is voor een lokaal probleem.

De weg die het gelijkheidsbeleid vandaag bewandelt, bestaat enerzijds uit het opbouwen van expertise en anderzijds het stimuleren van overleg over toegankelijkheid. Ik overloop een aantal beleidsinitiatieven die daar een voorbeeld van zijn.

Al enkele jaren subsidieert het Vlaams gelijkheidsbeleid de provinciale steunpunten toegankelijkheid. Met deze subsidies worden in de vijf Vlaamse provincies toegankelijkheidsambtenaren aangesteld die een heel specifieke opdracht hebben, namelijk het bevorderen van de dialoog tussen alle betrokken partijen in de provincie over toegankelijkheid, de coördinatie van het provinciale toegankelijkheidsbeleid, de informatie en sensibilisering van lokale besturen over toegankelijkheid en het uitoefenen van een loketfunctie naar het brede publiek.

Mevrouw Dillen, ik denk dat dit een antwoord is op uw vraag. De loketfunctie is zeker en vast een vorm van meldpunt. Iedereen kan zich ertoe wenden om een probleem aan te kaarten en tegelijkertijd is er expertise aanwezig om in een oplossing te voorzien.

Verder heeft het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid samen met de VVSG een handleiding gepubliceerd onder de titel 'Lokaal toegankelijkheidsbeleid'. Ook op die manier wil het gelijkheidsbeleid steden en gemeenten ondersteunen en stimuleren bij het voeren van een lokaal toegankelijkheidsbeleid.

Ten slotte investeert het gelijkheidsbeleid in expertise over toegankelijkheid buiten de overheidsstructuren. Zo worden twee Vlaamse adviesbureaus inzake toegankelijkheid structureel ondersteund. Er zijn dus heel wat initiatieven die

enerzijds te maken hebben met het opbouwen van expertise en anderzijds het organiseren van overleg inzake toegankelijkheid.

Natuurlijk moeten we verder kijken en vermijden dat dergelijke problemen zich in de toekomst voordoen. Voorkomen is beter dan genezen. Mevrouw De Wachter verwijst terecht naar ruimtelijke ordening dat een cruciaal beleidsterrein is. De huidige regelgeving inzake toegankelijkheid van publieke ruimten dateert uit 1975. Het is haast overbodig te zeggen dat die hoognodig aan herziening toe is. Daarom heb ik reeds overleg met minister Van Mechelen opgestart.

Bij het vermijden van het ontstaan van nieuwe situaties van ontoegankelijkheid speelt niet alleen de overheid een belangrijke rol, maar ook diegenen die onze bebouwde omgeving creëren, zoals architecten en ontwerpers. Daarom heeft het gelijkheidsbeleid een project gesubsidieerd om de principes en technieken van 'universal design' of 'ontwerpen voor iedereen' te ondersteunen. Ontwerpen met het oog op de zwakkeren in de samenleving is de beste manier om te ontwerpen.

Dan was er nog een vraag over sensibilisering. Ik geloof niet in een algemene sensibiliseringscampagne. Het gaat vaak over lokale en vrij technische problemen. Ik was anderhalve week geleden aanwezig bij de start van de wielerveder Gent-Wevelgem. De vzw Intro had er, in samenwerking met de CM en de organisatoren, een heel mooi project uitgewerkt inzake toegankelijkheid. Er wordt vaak gedacht dat dit veel kost en veel tijd in beslag neemt, en daarom besteden organisatoren van rockfestivals en sportevenementen geen aandacht aan deze problematiek. De start van de koers was de beste manier om campagne te voeren. Met een kleine ingreep en weinig middelen is ervoor gezorgd dat mensen met een handicap op de eerste rij zaten aan de start. De mobiele mensen stonden erachter en zagen met eigen ogen hoe belangrijk zo'n zone is. Iemand in een rolstoel kan namelijk niet tussen het gewone publiek plaatsnemen, want dat ziet die persoon niets.

Ik ben ervan overtuigd dat dit de beste sensibiliseringsacties zijn en dat we op die weg verder moeten gaan.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. We zitten duidelijk op dezelfde golflengte.

U hebt het terecht over het belang van expertise en overleg. Het begint inderdaad bij lokale besturen. Als binnen het lokale bestuur iemand zetelt die rolstoelpatiënt is, dan kom je zaken te weten waar je als mobiel persoon niet eens bij stilstaat. Ik denk bijvoorbeeld aan de bankautomaten. Het lokale bestuur moet worden overtuigd van kleine ingrepen die grote gevolgen hebben voor iemand met een mobiliteitsprobleem. Het is heel belangrijk dat lokale besturen zorgen voor sensibilisering bij de plaatselijke middenstand. Misschien kunt u als minister van Gelijke Kansen een brief schrijven naar de lokale overheden waarin een aantal tips staan die hen kunnen helpen. Hebt u over deze problematiek trouwens al overlegd met uw federale collega?

Het is de bedoeling dat personen met een handicap worden geholpen. Het is niet de bedoeling hen te stigmatiseren. In deze context moet ik denken aan het station van Mechelen. Daar is het nodige materiaal aanwezig om mensen die in een rolstoel zitten, te helpen bij het op- en afstappen van de trein, maar dat is zo robuust en maakt zoveel lawaai dat iedereen het van ver hoort afkomen.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, in het specifieke geval dat ik daarnet heb vermeld, had de betrokkene zich gericht tot dat provinciale punt. Daar werd gezegd dat er alleen maar iets kan worden gedaan indien het gaat over echte openbare wegen en gebouwen, terwijl het in dat specifieke geval over een servitutedeweg ging. Servitutedewegen liggen meestal op privé-domeinen. Misschien is het nodig om de bevoegdheden van dat provinciale punt uit te breiden. (*Opmerkingen*)

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 12.05 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

